

b) Pracownicy administracyjni.

Lp.	Stanowisko służbowe (tytuł)	Grupa uposażenia	Stawka dodatku funkcyjnego lub służbowego
1	Kierownik referatu spraw ogólnych	VII — VI	a — 5
2	Starszy referent administracyjno-finansowy	VIII — VI	b
3	Referent administracyjno-gospodarczy	IX — VII	c
4	Starsza maszynistka	VIII — VII	—
5	Maszynistka	X — XI	—
6	Kancelista	XI — X	—

III.

Architekci powiatowi.

Pracownicy fachowi.

Lp.	Stanowisko służbowe (tytuł)	Stawka miesięcznego uposażenia ryczałtowego zł od — do	Stawka dodatku specjalnego zł	Wymagane kwalifikacje
1	Architekt powiatowy	900 — 1.200	280	Studia wyższe architektoniczne i co najmniej 1 rok pracy zawodowej lub studia zawodowe urbanistyczne albo budowlane i co najmniej 2 lata pracy zawodowej.
2	Technik (architektury, budowlany)	650 — 710	210	Studia zawodowe urbanistyczne albo budowlane.
3	Inspektor nadzoru nad budownictwem	650 — 710	210	"

791

UCHWAŁA Nr 352 RADY MINISTRÓW

z dnia 29 maja 1954 r.

w sprawie uruchamiania oddziałów produkcji artykułów powszechnego użytku z odpadów w kluczowych przedsiębiorstwach gospodarki uspołecznionej.

W celu lepszego zaspokojenia potrzeb ludności w zakresie seryjnie i tanio produkowanych artykułów powszechnego użytku, których brak jest szczególnie dotkliwy na rynku, oraz w celu lepszego i pełniejszego wykorzystania wykwalifikowanych kadr, wyposażenia technicznego i zasobów materiałowych w kluczowych przedsiębiorstwach gospodarki uspołecznionej Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. 1. Kluczowe przedsiębiorstwa gospodarki uspołecznionej powinny podejmować produkcję artykułów powszechnego użytku z odpadów, powstałych w danym przedsiębiorstwie. Produkcja ta w dalszych przepisach uchwały oznaczana będzie w skrócie „produkcją uboczną”.

2. Za kluczowe przedsiębiorstwa gospodarki uspołecznionej w rozumieniu uchwały uważa się:

- 1) przedsiębiorstwa przemysłu wielkiego i średniego podległe Ministrom: Górnictwa, Przemysłu Maszynowego, Hutnictwa, Energetyki, Przemysłu Chemicznego, Przemysłu Materiałów Budowlanych, Przemysłu Drzewnego i Papierniczego, Przemysłu Lekkiego, Przemysłu Rolnego i Spożywczego, Przemysłu Mięsnego i Mleczarskiego oraz
- 2) przedsiębiorstwa podległe Ministrom: Kolei, Transportu Drogowego i Lotniczego, Żeglugi, Budownictwa Przemysłowego, Budownictwa Miast i Osiedli, Obrony Narodowej, Poczty i Telegrafów, Finansów, Rolnictwa, Państwowych Gospodarstw Rolnych, Leś-

nictwa, Skupu i Prezesom Centralnych Urzędów Kinetematografii oraz Wydawnictw, Przemysłu Graficznego i Księgarstwa, które zostaną określone przez właściwych dla tych przedsiębiorstw ministrów (kierowników urzędów centralnych) w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.

3. Do produkcji ubocznej nie mogą być zużyte odpady:

- 1) przeznaczone do wykonania planowej produkcji podstawowej i pomocniczej;
- 2) które zgodnie z obowiązującymi przepisami podlegają centralnemu zagospodarowaniu lub na podstawie zarządzeń właściwych ministrów (kierowników urzędów centralnych) mają być zagospodarowane w inny sposób niż do produkcji ubocznej; w szczególności nie mogą być używane do produkcji ubocznej bez zgody Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego następujące odpady i pełnowartościowe surowce: złoto, srebro, platyna, mosiądz, miedź, brąz, cyna, cynk, aluminium, nikiel, ołów, stopy łożyskowe i drukarskie, spoiwo cynowo-olowiowe, wolfram, metale kwasoodporne oraz inne metale nieżelazne w formie bloków, półfabrykatów, stopów i złomu.

4. Rodzaj i ilość odpadów w danym przedsiębiorstwie, przeznaczonych do produkcji ubocznej, ustala właściwa wojewódzka komisja planowania gospodarczego i miejska komisja planowania gospodarczego w m. st. Warszawie i m. Łodzi (WKPG) na wniosek przedsiębiorstwa podejmującego produkcję uboczną.

5. Centralny zarząd nadzorujący przedsiębiorstwo przemysłowe może pozwolić na zużycie do produkcji ubocznej pełnowartościowych surowców i materiałów w granicach do 30% wartości wszystkich zużytych do wyrobu artykułów powszechnego użytku surowców i materiałów. Centralny zarząd w 1954 r. może przeznaczyć do produkcji ubocznej pełnowartościowe surowce i materiały w ramach posiadanej przydziału tych surowców i materiałów, bez uszczerbku zaopatrzenia w te surowce i materiały produkcji podstawowej i pomocniczej. Surowce i materiały, o których mowa powyżej, na rok 1955 powinny być objęte planami zaopatrzenia, sporządzonymi w trybie i na zasadach przewidzianych w przepisach o planowaniu zaopatrzenia.

§ 2. 1. Produkcję uboczną należy uruchamiać w formie wyodrębnionych oddziałów produkcyjnych w specjalnie do tego celu przeznaczonych wolnych pomieszczeniach zakładowych lub przez wykorzystanie powierzchni istniejących oddziałów produkcyjnych, zbudowanej dla działalności podstawowej. Uruchomienie odrębnego oddziału produkcyjnego może nastąpić za zgodą właściwego ministra (kierownika urzędu centralnego).

2. W uzasadnionych przypadkach na okres przejściowy w celu przygotowania wyodrębnionego oddziału produkcyjnego właściwy minister (kierownik urzędu centralnego) może zezwolić na uruchomienie produkcji ubocznej w ramach istniejącego oddziału produkcyjnego pod warunkiem wydzielenia odrębnej grupy produkcyjnej maszyn i urządzeń, a w przypadkach wyjątkowych — zezwolić na uruchomienie tej produkcji przez wykorzystanie poszczególnych maszyn i urządzeń.

3. Przedsiębiorstwa, które uruchomiły produkcję uboczną przed wejściem w życie niniejszej uchwały bez zachowania wymagań przewidzianych w ust. 1, powinny podjąć prace mające na celu uruchomienie odrębnych oddziałów produkcyjnych.

4. Uruchomienie odrębnego oddziału produkcyjnego produkcji ubocznej nie powinno w zasadzie pociągnąć za sobą dodatkowych nakładów inwestycyjnych. W uzasadnionych przypadkach właściwy minister może zezwolić na poczynienie minimalnych nakładów, o których mowa w § 7, związanych z uruchomieniem odrębnego oddziału produkcji ubocznej.

5. Wyposażenie oddziału produkcji ubocznej w maszyny i urządzenia powinno odbywać się w ramach przedsiębiorstwa, centralnego zarządu przemysłu lub resortu, któremu podlega przedsiębiorstwo uruchamiające produkcję uboczną. W szczególnie uzasadnionych przypadkach Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego na wniosek właściwego ministra (kierownika urzędu centralnego) może przydzielić odpowiednie maszyny lub urządzenia.

§ 3. Uruchomienie produkcji ubocznej nie może w żadnym wypadku wpłynąć ujemnie na wykonanie produkcji podstawowej lub pomocniczej, na pogorszenie wskaźników techniczno-ekonomicznych i norm zużycia surowców i materiałów.

§ 4. 1. W celu zagwarantowania najlepszych rozwiązań technicznych i konstrukcyjnych dla artykułów produkcji ubocznej właściwi ministrowie (kierownicy urzędów centralnych) wydadzą niezwłocznie zarządzenia określające wyroby, których produkcja może być podjęta dopiero po zatwierdzeniu dokumentacji lub prototypów tych wyrobów, jak również terminy zatwierdzania. Zatwierdzenia dokumentacji lub prototypów tych wyrobów dokonują centralne zarządy przemysłu lub jednostki równorzędne przy współudziale właściwych organizacji handlowych.

2. Dokumentację lub prototypy wyrobów innych niż określone przez właściwych ministrów (ust. 1) ustala dyrektor przedsiębiorstwa przy współudziale właściwych organizacji handlowych.

3. Produkcja uboczna artykułów powszechnego użytku, podjęta przez przedsiębiorstwa przed wejściem w życie niniejszej uchwały, która nie posiada zatwierdzonej dokumentacji lub prototypów, może być nadal prowadzona, z tym że zatwierdzenie tej dokumentacji lub prototypów powinno nastąpić z zachowaniem przepisów ust. 1.

§ 5. Właściwi ministrowie (kierownicy urzędów centralnych), dyrektorzy centralnych zarządów przemysłu oraz dyrektorzy przedsiębiorstw powinni czuwać nad tym, aby:

- 1) przedsiębiorstwa prowadziły racjonalną i oszczędną gospodarkę surowcami i materiałami oraz systematycznie zmniejszały ilości powstających odpadów przy produkcji podstawowej;
- 2) uruchomienie produkcji ubocznej w przedsiębiorstwach nie spowodowało zwiększenia powstających odpadów przy produkcji podstawowej;
- 3) przedsiębiorstwa do produkcji ubocznej zużywały surowce odpadowe, których powstania nie można uniknąć.

§ 6. 1. Właściwi ministrowie (kierownicy urzędów centralnych), dyrektorzy centralnych zarządów przemysłu oraz dyrektorzy przedsiębiorstw powinni czuwać nad tym, aby:

- 1) artykuły produkcji ubocznej cechowała seryjność, masowość i wysoka jakość;
- 2) przedsiębiorstwa opatrywały artykuły produkcji ubocznej znakami fabrycznymi,

- 3) przedsiębiorstwa prowadziły kontrolę techniczną artykułów produkcji ubocznej;
- 4) rodzaj produkcji ubocznej z odpadów dostosowany był do wyposażenia technicznego oddziałów produkcji ubocznej, a w szczególności, aby oddziały produkcji ubocznej o wysokim poziomie wyposażenia technicznego podejmowały produkcję artykułów powszechnego użytku o bardziej skomplikowanym procesie produkcyjnym i wymagających wyższej precyzji wykonania.

2. W przypadku nieuniknionego powstawania odpadów w przedsiębiorstwach przedsiębiorstwa te zwrócą szczególną uwagę na właściwe ich wykorzystanie, a zwłaszcza na dostosowanie rodzajów wyrobów do rodzaju, jakości i rozmiaru odpadów.

3. W celu zagwarantowania wysokiej wydajności pracy oraz obniżki kosztów własnych w oddziałach produkcji ubocznej przedsiębiorstwa powinny stosować nowe, postępowe metody produkcyjne, dążyć do systematycznego podnoszenia poziomu techniki oraz właściwego oprzyrządowania produkcji.

§ 7. Nakłady inwestycyjne w oddziałach produkcji ubocznej mogą być dokonywane w zasadzie w ramach inwestycji pozalimitowych. W wyjątkowych przypadkach dla uruchomienia lub rozszerzenia oddziału produkcji ubocznej mogą być dokonywane nakłady inwestycyjne limitowe w ramach posiadanego limitu inwestora centralnego w drodze zmian resortowego planu inwestycyjnego lub wykorzystania rezerwy inwestora centralnego.

§ 8. Finansowanie potrzeb eksploatacyjnych produkcji ubocznej dokonywane będzie z krótkoterminowych kredytów bankowych.

§ 9. Upoważnia się WKPG do:

- 1) decydowania o celowości wytwarzania określonych artykułów powszechnego użytku w ramach produkcji ubocznej, z uwzględnieniem przepisów § 10, oraz przeznaczania odpadów powstających w przedsiębiorstwach, o których mowa w § 1 ust. 2, dla przedsiębiorstw przemysłu drobnego; WKPG podejmując decyzję o celowości zwrócić uwagę między innymi na to, czy przemysł drobny potrafi taniej i lepiej wykonać te same artykuły z tych odpadów, bardziej celowo i racjonalnie wykorzystać odpady do produkcji oraz czy uruchomienie produkcji ubocznej w przedsiębiorstwach, o których mowa w § 1 ust. 2, nie pozbawi zakładów przemysłu drobnego zaopatrzenia w surowce odpadowe, a w konsekwencji nie spowoduje przestojów w tym przemyśle;
- 2) przeprowadzania w przedsiębiorstwach, o których mowa w § 1 ust. 2, kontroli realizacji przepisów niniejszej uchwały w ramach uprawnień wynikających z niniejszego paragrafu.

§ 10. Zobowiązuje się Ministra Handlu Wewnętrznego do ustalenia w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego niezwłocznie wykazu artykułów rozdzielanych centralnie, zalecanych do wytwarzania w ramach produkcji ubocznej. Wykaz tych artykułów może być uzupełniany lub zmieniany co kwartał. Wykaz należy przestać ministerstwu lub urzędowi centralnym nadzorującym przedsiębiorstwa kluczowe gospodarki społecznej, centralom handlowym, zainteresowanym centralnym zarządom zbytu oraz wydziałom handlu i WKPG prezydium wojewódzkich rad narodowych i Rad Narodowych w m. st. Warszawie i m. Łodzi (WRN).

§ 11. Wydziały handlu prezydium WRN w porozumieniu i za zgodą WKPG uwzględniając możliwości

produkcyjne i potrzeby terenu opracowują propozycje co do asortymentów i ilości artykułów deficytowych rozdzielanych terenowo, jakie powinny być wytwarzane w ramach produkcji ubocznej, biorąc pod uwagę możliwości produkcyjne przedsiębiorstw i potrzeby terenu. Propozycje te WKPG powinny przysyłać wytypowanym przedsiębiorstwom kluczowym gospodarki społecznej, mającym siedzibę na terenie danego województwa.

§ 12. 1. Przedsiębiorstwa, podejmujące lub już prowadzące produkcję uboczną w zakresie artykułów rozdzielanych centralnie, powinny zgłaszać centralnemu zarządowi przemysłu, któremu podlegają, możliwości produkcyjne w zakresie tych artykułów.

2. Centralne zarządy przemysłu, po uzgodnieniu z centralami handlowymi lub jednostkami równorzędnymi rozmiaru produkcji ubocznej, wskazują przedsiębiorstwom organizacje handlowe, z którymi należy zawrzeć umowy o dostawę.

§ 13. 1. Przedsiębiorstwa podejmujące lub już prowadzące produkcję uboczną w zakresie artykułów rozdzielanych terenowo powinny uzgadniać z właściwymi organizacjami terenowymi asortymenty i ilości artykułów, jakie mają być produkowane w ramach produkcji ubocznej na potrzeby danego województwa.

2. Przez właściwe organizacje handlowe rozumie się organizacje handlu detalicznego, jak również organizacje handlu hurtowego na szczeblu wojewódzkim (np. miejski handel detaliczny, Centrala Rolnicza Spółdzielni „Samopomoc Chłopska”, „Arge” itd.).

3. O uzgodnieniu produkcji ubocznej (ust. 1) należy powiadomić wydziały handlu i przemysłu prezydium WRN oraz WKPG podając asortymenty i ilości tej produkcji. Wydziały handlu i przemysłu prezydium WRN mogą w porozumieniu z WKPG zgłosić sprzeciw co do podjęcia produkcji ubocznej w zakresie uzgodnionego asortymentu i ilości artykułów, ustalając w porozumieniu z zainteresowanymi inny program produkcji ubocznej. W razie braku sprzeciwu ze strony wydziałów handlu i przemysłu prezydium WRN lub WKPG w terminie 10-dniowym producent powinien zawrzeć z organizacjami handlowymi umowę o dostawę artykułów produkcji ubocznej.

4. W przypadku gdy możliwości produkcyjne przedsiębiorstw w zakresie artykułów rozdzielanych terenowo przekraczają zapotrzebowanie właściwych wojewódzkich jednostek handlowych, przedsiębiorstwa zgłaszają centralnym zarządom przemysłu, którym podlegają, pełne możliwości produkcyjne w zakresie tych artykułów, wskazując, jaka część produkcji została objęta umowami o dostawę z wojewódzkimi organizacjami handlowymi. Asortyment i ilość pozostałej części produkcji centralne zarządy przemysłu powinny uzgodnić z właściwymi branżowo centralami handlowymi lub jednostkami równorzędnymi, powiadamiając przedsiębiorstwa o uzgodnieniu i wskazując im kontrahentów umów o dostawę artykułów produkcji ubocznej.

§ 14. 1. Zobowiązuje się Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego do wydania niezwłocznie zarządzenia w sprawie ustalenia we właściwych cennikach cen na odpady lub w sprawie sposobu ustalania cen na odpady.

2. Ceny odpadów ustalone będą w granicach do 70% cen na pełnowartościowe surowce i materiały, zamiast których są używane, z uwzględnieniem wartości użytkowej tych odpadów.

3. Określenie wartości odpadów powstających w produkcji podstawowej a używanych do produkcji ubocznej lub przeznaczonych do sprzedaży następuje po cenach ustalonych zgodnie z ust. 1.

§ 15. Ceny detaliczne artykułów powszechnego użytku, wytwarzanych w ramach produkcji ubocznej, ustalane będą w wysokości równej cenom analogicznych artykułów wytwarzanych w ramach produkcji podstawowej. Ceny zbytu tych artykułów wyprowadzone będą z ceny detalicznej przez potrącenie od tej ceny obowiązującej marży handlowej.

§ 16. Zobowiązuje się Prezesa Państwowej Komisji Cen do wydania niezwłocznie zarządzenia, ogłoszonego w Monitorze Polskim, w sprawie zasad ustalania cen detalicznych oraz trybu postępowania przy składaniu wniosków o ustalenie cen detalicznych artykułów powszechnego użytku, wytwarzanych w ramach produkcji ubocznej.

§ 17. 1. W ramach produkcji ubocznej przedsiębiorstwa nie mogą wytwarzać artykułów, których cena zbytu nie pokrywa kosztów własnych tych artykułów. Przepis ten nie dotyczy okresu rozruchu przy nowowprowadzonej produkcji. Okres rozruchu nie może trwać dłużej niż 3 miesiące. W wyjątkowych przypadkach przy skomplikowanej produkcji okres ten może być przedłużony za zgodą właściwego ministra (kierownika urzędu centralnego).

2. Do kosztów własnych artykułów wytwarzanych w ramach produkcji ubocznej zalicza się pełne koszty tej produkcji, tj. koszty bezpośrednie (materiałów, robocizny itd.) oraz koszty pośrednie (wydziałowe, ogólnofabryczne), koszty zaopatrzenia materiałowego i koszty zbytu ustalone według zasad kalkulacji zawartych w obowiązujących instrukcjach branżowych, z tym że koszty rozruchu nie mogą być aktywowane w okresie dłuższym niż 3 miesiące, licząc od końca miesiąca, w którym produkcja uboczna została rozpoczęta.

3. Pełne koszty wytworzonych oraz sprzedanych artykułów powszechnego użytku produkcji ubocznej, jak też dochody ze sprzedaży tych artykułów należy wyodrębnić od kosztów i dochodów ze sprzedaży pozostałej produkcji.

§ 18. 1. Obroty osiągnięte ze sprzedaży artykułów powszechnego użytku, wytwarzanych w ramach produkcji ubocznej, podlegają opodatkowaniu podatkiem obrotowym, przy zastosowaniu stawek podatku określonych w tabeli stawek, stanowiącej załącznik nr 1 do zarządzenia Ministra Finansów z dnia 23 lutego 1954 r. w sprawie podatku obrotowego i podatku od operacji nietowarowych dla niektórych jednostek gospodarczych państwowego przemysłu drobnego (nr PD 14552/2/53).

2. Obrót osiągnięty ze sprzedaży artykułów, o których mowa w ust. 1, a wytwarzanych w okresie 3 miesięcy po upływie miesiąca, w którym rozpoczęto produkcję danego artykułu, wolny jest od podatku obrotowego.

3. Minister Finansów może zmienić wysokość opodatkowania określoną w ust. 1 bądź na wniosek zainteresowanego ministra, bądź po wysłuchaniu opinii zainteresowanego ministra.

§ 19. 1. W przedsiębiorstwach prowadzących lub uruchamiających produkcję uboczną tworzy się fundusz popierania produkcji ubocznej, zwany dalej „funduszem”.

2. Fundusz tworzy się z zysku osiągniętego ze sprzedaży produkcji ubocznej pod warunkiem, że przedsię-

biorstwo wykonuje plan produkcji podstawowej. Zaliczkowe odpisy na fundusz dokonywane będą co kwartał w wysokości 50% osiągniętego zysku.

3. Funduszem dysponuje dyrektor (kierownik) przedsiębiorstwa.

§ 20. 1. Fundusz popierania produkcji ubocznej może być tworzony, jeżeli przedsiębiorstwo prowadzi produkcję uboczną w wyodrębnionym oddziale produkcyjnym.

2. Przedsiębiorstwa podejmujące produkcję uboczną, które nie spełnią wymagań przewidzianych w ust. 1, nie mogą tworzyć funduszu popierania produkcji ubocznej.

§ 21. 1. Tworzony w przedsiębiorstwach fundusz przeznacza się:

- 1) 30% na premiowanie robotników, personelu inżynierjno-technicznego, pracowników planowania, zaopatrzenia i finansowo-księgowych, którzy odznaczyli się szczególną inicjatywą w rozwoju produkcji ubocznej, rozszerzeniu asortymentu i poprawy jakości oraz obniżeniu kosztów własnych produkowanych w ramach produkcji ubocznej artykułów powszechnego użytku;
- 2) 20% na polepszenie warunków bytowych pracowników (remonty mieszkań, budowa domów mieszkalnych itp.);
- 3) 50% na inwestycje pozalimitowe, mające na celu zwiększenie zdolności produkcyjnej oddziałów produkcji ubocznej bądź poprawę jakości produkowanych wyrobów.

2. Fundusz może być przeznaczony wyłącznie na potrzeby przedsiębiorstwa, w którym powstał.

§ 22. Zobowiązuje się Ministra Finansów do wydania niezwłocznie szczegółowych przepisów dotyczących ustalenia zaliczkowych odpisów na fundusz popierania produkcji ubocznej, księgowego ujęcia odpisów i wydatkowania z tego funduszu oraz w sprawie księgowego ujęcia produkcji ubocznej.

§ 23. 1. Produkcja uboczna podejmowana w roku 1954 powinna być ujmowana odrębnie w planach operatywnych przedsiębiorstw. Wielkość produkcji, liczbę zatrudnionych i wysokość funduszu plac zatwierdzają centralne zarządy przemysłu lub jednostki równorzędne.

2. Produkcja uboczna podejmowana w roku 1954 nie zwiększa zadań planowych przedsiębiorstw, centralnych zarządów przemysłu i ministerstw (urzędów centralnych) wynikających z narodowego planu gospodarczego.

3. Tryb i zasady planowania produkcji ubocznej na 1955 r. zostaną ustalone w instrukcjach w sprawie opracowania narodowego planu gospodarczego.

§ 24. 1. Obliczanie wartości produkcji ubocznej powinno się odbywać zgodnie z obowiązującymi przepisami, zawartymi w instrukcjach w sprawie planowania i sprawozdawczości.

2. Produkcja uboczna podejmowana w 1954 r. powinna być traktowana w sprawozdawczości jako produkcja pozaplanowa.

3. Przy obliczaniu wysokości premii pracownikom umysłowym objętym regulaminem premiowania można do osiągniętej produkcji podstawowej będącej podstawą premiowania doliczyć pozaplanową (w 1954 r.) lub planową (w latach następnych) produkcję uboczną, pod wa-

runkiem wykonania planu produkcji podstawowej co najmniej w 100%.

§ 25. 1. W celu spopularyzowania i stworzenia dodatkowej zachęty dla wyróżniających się zakładów oraz pracowników przy organizowaniu i udoskonalaniu produkcji ubocznej przyznawane będą dyplomy, odznaki i nagrody pieniężne.

2. Wzory odznak i dyplomów, szczegółowy tryb i zasady postępowania przy nadawaniu odznak, dyplomów i nagród pieniężnych określi Prezes Rady Ministrów.

3. Wysokość nagród pieniężnych przydzielanych zakładom pracy i indywidualnym pracownikom ustalają właściwi ministrowie (kierownicy urzędów centralnych) w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.

4. Nagrody pieniężne przyznawać będą właściwi ministrowie (kierownicy urzędów centralnych).

§ 26. Właściwi ministrowie (kierownicy urzędów centralnych) zarządzają przeprowadzenie kontroli produk-

cji ubocznej co do jej zgodności z przepisami uchwały oraz zlecą realizację tej uchwały specjalnie wyznaczonym osobom w centralnych zarządach przemysłu lub jednostkach równorzędnych.

§ 27. Traci moc uchwała nr 219 Prezydium Rządu z dnia 17 marca 1951 r. w sprawie podjęcia przez przemysł państwowy ubocznej produkcji przedmiotów bezpośredniego spożycia z odpadków powstałych przy produkcji podstawowej oraz o utworzeniu „Funduszu popierania produkcji ubocznej” (Monitor Polski Nr A-27, poz. 337).

§ 28. Wykonanie uchwały porucza się Prezesowi Rady Ministrów, Przewodniczącemu Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego, Ministrowi Finansów, ministrom (kierownikom urzędów centralnych), którym podlegają przedsiębiorstwa, o których mowa w § 1 ust. 2, oraz Prezesowi Państwowej Komisji Cen.

§ 29. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

792

UCHWAŁA Nr 269 PREZYDIUM RZĄDU

z dnia 8 maja 1954 r.

w sprawie spółdzielni mieszkaniowych i zadań spółdzielczości w zakresie budownictwa mieszkaniowego.

W celu stworzenia dodatkowych możliwości budowy domów mieszkalnych przez spółdzielcze budownictwo mieszkaniowe oraz w związku z art. 4 dekretu z dnia 10 grudnia 1952 r. o odstępowaniu przez Państwo nieruchomości nierolniczego na cele mieszkaniowe oraz na cele budownictwa indywidualnych domów jednorodzinnych (Dz. U. Nr 49, poz. 326) Prezydium Rządu po zasięgnięciu opinii Centralnego Związku Spółdzielczego uchwała, co następuje:

I. Zadania, cele i zakres działalności.

§ 1. 1. Spółdzielnie mieszkaniowe, zwane dalej „spółdzielniami”, mogą być tworzone:

- 1) jako spółdzielnie budowlano-mieszkaniowe,
- 2) jako spółdzielcze zrzeczenia budowy domów jednorodzinnych.

2. Zadaniem spółdzielni budowlano-mieszkaniowych jest budowanie dla swoich członków spółdzielczych domów mieszkalnych blokowych i jednorodzinnych (pojedynczych, bliźniaczych i szeregowych), zarządzanie nimi oraz ich eksploatacja.

3. Zadaniem spółdzielczych zrzeczeń budowy domów jednorodzinnych jest budowanie dla swoich członków na ich własność osobistą domów jednorodzinnych (pojedynczych, bliźniaczych, szeregowych).

§ 2. 1. Spółdzielnia przy założeniu powinna opracować program budowy. Program ten nie może obejmować mniej niż 10 domów jednorodzinnych lub 10 mieszkań w bloku i nie może przekraczać:

- 1) przy budowie domów jednorodzinnych — 100 domów,
- 2) przy budowie domów blokowych — 100 mieszkań.

2. Okres realizacji programu budowy nie może przekraczać 3 lat. Jeżeli program budowy w tym okresie nie został wykonany, może nastąpić rozwiązanie spółdzielni.

3. W gospodarczo uzasadnionych przypadkach Minister Gospodarki Komunalnej, po zasięgnięciu opinii Centralnego Związku Spółdzielczego i w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego oraz Ministrem Finansów, może zezwolić na rozszerzenie programu budowy w granicach określonych w ust. 1, na przekroczenie norm przewidzianych w ust. 1 albo na przedłużenie okresu realizacji programu budowy.

§ 3. Domy jednorodzinne nie mogą liczyć więcej niż 4 pokoje z kuchnią, o łącznej powierzchni użytkowej nie przekraczającej 110 m². Lokale w spółdzielczych domach blokowych nie mogą liczyć więcej niż 3 pokoje z kuchnią. Samodzielny lokal jednoizbowy nie może mieć mniejszej powierzchni mieszkalnej niż 20 m².

§ 4. 1. Przy budowie domów spółdzielczych należy stosować normatywy projektowania dla budownictwa mieszkaniowego.

2. Minister Gospodarki Komunalnej w porozumieniu z Ministrem Budownictwa Miast i Osiedli, po zasięgnięciu opinii Centralnego Związku Spółdzielczego, określi wielkość działek przydomowych przy budowie domów jednorodzinnych.

II. Pomoc Państwa.

§ 5. 1. Państwo udziela pomocy spółdzielniom według zasad niniejszej uchwały przez:

- 1) odstępowanie gruntów pod budowę zgodnie z obowiązującymi przepisami, a w szczególności zgodnie z przepisami dekretu z dnia 10 grudnia 1952 r. o odstępowaniu przez Państwo nieruchomości nierolniczego na cele mieszkaniowe oraz na cele budownictwa indywidualnych domów jednorodzinnych (Dz. U. Nr 49, poz. 326);